

čerpané zálohy. Tím byl skončen právní poměr vzniklý vzhledem k této záloze mezi žalovanou firmou a býv. c. k. erárem. Žalovaná strana nepřijala poukázané částky, avšak jen proto, že nechtěla přijati peníze znehodnocené v poměru k čsl. měně. Požaduje proto od žalujícího eráru, by přijal za ni tyto znehodnocené peníze na srážku své pohledávky za provedené dílo, a tím nesl za ni škodu, vyplývající ze znehodnocení složených peněz. Ani pro to není právního důvodu. Žalující erár jest oprávněn požadovati zaplacení své pohledávky v čsl. měně plnou účtovanou částkou, jejíž přiměřenost není sporná, a nemůže býti donucen k tomu, by dal si postoupiti nárok žalované strany na vrácení zálohy, po případě částku ve Vídni uloženou pro tuto stranu, jež odepřela její přijetí z důvodu pro tento spor nerozhodného. Povinnost ta nedala by se dovoditi ze zákona ani tehdy, kdyby žalující erár byl skutečně právním nástupcem bývalého c. k. eráru, anebo vstoupil do smlouvy s tímto sjednané, takže není třeba uvažovati zvláště o správnosti tohoto náhledu. Co do složené zálohy, nevstoupil žalující erár do právního poměru ani s bývalým c. k. erárem ani se žalovanou firmou, nýbrž poměr ten zůstal omezen na tyto dvě strany. Nelze proto v tomto sporu vůbec přihlídnouti ke zmíněné záloze, nýbrž bylo právní poměr mezi stranami jinak nesporný posouditi bez ohledu na ni.

Čís. 4228.

Obecním dávkám, uvedeným v §u 38 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., nepřísluší zákonné přednostní pořadí ve smyslu §u 216 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, R I 774/24.)

Žádost obce, by jí v řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost byly přikázány dlužné dávky dle §u 38 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., v přednostním pořadí, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

V tomto případě jest především řešiti hmotněprávní otázku, zdali přihlášeným obecním dávkám, uvedeným v §u 38 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., přísluší zákonné přednostní pořadí ve smyslu §u 216 čís. 2 ex. ř. Otázku tuto zodpověděl soud rekursní v souhlase se soudem prvé stolice záporně a Nejvyšší soud shledává tento názor rekursního soudu správným. Nemůže býti pochybnosti, že oněm obecním dávkám může příslušet jako dávkám veřejným zákonné přednostní pořadí ve smyslu §u 216 čís. 2 ex. ř. jen tehdy, když jim zákon toto přednostní pořadí výslovně propůjčil. Této náležitosti zde však není. Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. uvádí pouze v §u 44, že o exekučním řízení ohledně obecních dávek podle tohoto zákona vybíraných platí též pravidla, jako pro dobývání nezaplacených přímých daní.

Stejné ustanovení obsaženo jest i v pravidlech o vybírání těchto dávek nařízením vlády republiky Čsl. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. stanovených. Z tohoto znění dotyčných předpisů jasně vychází, že obecní dávky, o které zde jde, nestaví se zákonem ve směru hmotněprávním na roveň daním přímým (v tomto případě přímým daním reálným), nýbrž že jen ohledně jich vymáhání, tedy po stránce formální pro ně platí táž ustanovení jako pro daně přímé. Správnost tohoto názoru podporována jest ustanovením Šu 62 zákona ze dne 28. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., kde zákonodárce toto hmotněprávní zákonné přednostní právo dávce z majetku výslovně přiznal. Z toho sluší usouditi, že zákonodárce, kdyby byl skutečně chtěl obecním dávkám v zákoně ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. v Šu 38 uvedeným, o něž tuto jde, hmotněprávní přednostní právo jako daním přímým přiznati, výslovně by tak byl učinil a nebyl by se omezil jen na to, že jen ohledně řízení exekučního tyto dávky daním přímým na roveň postavil. Poukaz stěžovatelky na předpis Šu 42 (5) zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. nemůže na tomto stavu věci ničeho změnit, neboť obecní přírážky jsou něčím jiným než obecní dávky, o které zde jde, a svrchu uvedený § 42 výslovně uvádí, že o vymáhání a promlčení obecních přírážek platí stejné předpisy jako pro státní daň, k níž přírážka se vybírá. Okolnost, že obecními přírážkami zrovna tak jako obecními dávkami mají býti opatřeny obcím prostředky k plnění jejich veřejnoprávních účelů, nemá a nemůže míti za následek, aby hmotněprávně co do zákonného přednostního pořadí Šu 216 čís. 2 ex. ř. obecní dávky obecním přírážkám na roveň byly postaveny, když to v zákoně o obecních dávkách výslovně uvedeno není.

Čís. 4229.

Propachtovatel živnosti hostinské a výčepní jest práv pachtýři z náhrady škody, již pachtýř utrpěl tím, že mu byl znemožněn další výkon živnosti odhlášením jeho propachtovatelem u politického úřadu, jež se stalo vzhledem k výpovědi, napotom soudně neschválené.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 713/24.)

Žalobce uzavřel se žalovaným jako vlastníkem hostince č. p. 834 v K. v listopadu 1921 na neurčitou dobu smlouvu pachtovní k cíli provozování živnosti hostinské a výčepní v místnostech zmíněného hostince, načež byl žalobce okresní politickou správou jako pachtýř hostinské živnosti schválen. Dopisem ze dne 30. března 1923 vypověděl žalovaný bez svolení soudu žalobci na $\frac{1}{4}$ roku místnosti najaté k provozování živnosti hostinské a výčepní, a oznámil hned druhého dne podáním ze dne 1. dubna 1923 okresní politické správě, že žalobci pachtovní poměr vypověděl, a že živnost hostinskou zase sám převezme a dále povede. Toto oznámení bylo politickou správou na vědomí vzato, o tom byly obě strany vyrozuměny a žalobcova stížnost u politických úřadů byla odmítnuta. Žádosti žalovaného, podané u okresního soudu v K. o svolení k výpovědi žalobce z místností najatých k provozování